ΠΟΙΟΣ ΣΥΝΟΔΟΙΠΟΡΕΙ "Ρ." ΜΕ ΠΟΙΟΝ; 5.7.83

Συχνά ακούμε να λέγεται από καλοπροαίρετους ανθρώπους, ασταθείς βέβαια και ταλαντευόμενους, ότι το ΚΚΕ με την πολιτική του συνοδοιπορεί με τη Δεξιά, ότι ρίχνει νερό στο μύλο της αντίδρασης, ότι πριονίζει το κλαδί που κάθεται κλπ.

Στο βάθος η αντίληψη αυτή θέλει το ΚΚΕ ν' αφήνει κάθε κυβέρνηση που είναι γενικά καλύτερη από την προηγούμενη, να εφαρμόζει οποιαδήποτε πολιτική ακόμα κι αν δεν ανταποκρίνεται στα συμφέροντα των εργαζομένων ή και στις ίδιες τις υποσχέσεις και διακηρύξεις της. Το θέλει και στις βουλευτικές εκλογές να πριμοδοτεί χωρίς όρους όποιο κόμμα διατυπώνει καλύτερο πρόγραμμα απ' τα προγράμματα των άλλων κομμάτων. Δηλαδή να μπαίνει το ΚΚΕ στη γωνία, κατά τη γνωστή έκφραση του Γ. Παπανδρέου, «η ΕΔΑ εις την γωνίαν».

Οι παλαιότεροι θυμούνται την πίεση που ασκούσαν στις μάζες της Αριστεράς, οι κάθε φορά υποψήφιοι εκτελωνιστές των ψήφων της, αλλά και οι οπορτουνιστές στις γραμμές της, σ' όλες τις εκλογές ύστερα από τον εμφύλιο, στα χρόνια της παρανομίας του ΚΚΕ: Ν' αφήσουμε τον τάδε να περάσει, γιατί είναι δημοκράτης. Να παραμερίσουμε, γιατί για μας δεν υπάρχει, έτσι ή αλλιώς, προοπτική και ο τάδε είναι καλύτερος απ' το δείνα και άλλα τέτια.

Τις αντιλήψεις αυτές τις πληρώσαμε ακριβά. Όσοι είχαν μάτια το είδαν και όσοι έχουν μνήμη το θυμούνται. Είναι πολύ κοντά η δεκαετία 63-73. Κανείς απ' τους εχθρούς ή «φίλους» του ΚΚΕ δεν πιστεύω ότι θα έχει τη χαρά να δει μια τέτια πολιτική του ΚΚΕ, γιατί αυτό είναι το κόμμα της εργατικής τάξης, δεν είναι ευκαιριακή συμπαράταξη μικροαστών που κάνουν (γι' αυτό) ευκαιριακή, μικροαστική, ταξικά ασυνάρτητη πολιτική. Το ΚΚΕ έχει δική του ταξική πολιτική, που δεν αποκλείει βέβαια τις συμμαχίες, τη συμπαράταξη, αλλά με όρους, για ένα μίνιμουμ κάθε φορά πρόγραμμα. Το ΚΚΕ είναι πάντα ανοιχτό σε συνεργασίες, αλλά σε αντιιμπεριαλιστική, αντιμονοπωλιακή κατεύθυνση, πράγμα που τονίζεται και στην πρόσφατη απόφαση της ΚΕ («Ρ» 23.6.83, κεφάλαιο 7).

Το ΚΚΕ πλήρωσε βαρύτατο τίμημα με τους νόμους που έκαναν οι διάφορες κυβερνήσεις με δημοκρατικές αμφιέσεις. Απ' την εφαρμογή των νόμων εκείνων, απ' τις διακρίσεις, τη βία, την τρομοκρατία και νοθεία, που άσκησε το κράτος της Δεξιάς, ωφελήθηκε βέβαια η Δεξιά και όχι πάντα σε βάρος μόνο της Αριστεράς. Κορυφαία ιστορική επαλήθευση του γεγονότος αυτού αποτέλεσε το Σύνταγμα του 1952. Το έκανε μια δημοκρατική κυβέρνηση, που όμως διατήρησε ανέπαφα τα ψηφίσματα του εμφυλίου πολέμου, αν κι εκείνος είχε λήξει πριν 28 μήνες.

Αλλο σημαδιακό γεγονός ήταν οι εκλογές του 1961, που έγιναν με υπηρεσιακή κυβέρνηση της εμπιστοσύνης και αποδοχής των κομμάτων, που επιδίωκαν να μπει η Αριστερά στη γωνία και που έγιναν σαν στρατιωτικές επιχειρήσεις του Δόβα-Καρδαμάκη, προς όφελος όμως, αυτή τη φορά μόνο της Δεξιάς και σε βάρος όχι μόνο της Αριστεράς.

Η ιστορία διδάσκει

Η ιστορία αποδείχνει ότι όταν μια κυβέρνηση με δημοκρατικές εξαγγελίες κάνει παραχωρήσεις στη Δεξιά, χάνει την υποστήριξη των πιο σίγουρων συμμάχων της κι ανάμεσά τους της εργατικής τάξης, που είναι, στη σύγχρονη εποχή και σε παγκόσμια κλίμακα, η μπουλντόζα για το άνοιγμα οποιουδήποτε δρόμου δημοκρατικής πορείας και κοινωνικής αλλαγής.

Οι κομμουνιστές δεν μπορούν να μείνουν με σταυρωμένα τα χέρια, στο όνομα κάποιας μελλοντικής σκοπιμότητας, όταν βλέπουν τώρα να υλοποιούνται, με συγκεκριμένα μέτρα, οι μακροπρόθεσμες επιδιώξεις της αντίδρασης, μια κριτική της κυβερνητικής πολιτικής. Προβάλλοντας τους στόχους της πραγματικής αλλαγής, σε σύνδεση με τα άμεσα προβλήματα του λαού, θα υποστηρίζει κάθε μεταρρύθμιση δημοκρατικού χαρακτήρα, που θα ανταποκρίνεται στα λαϊκά αιτήματα, κάθε διαφοροποίηση από την πολιτική του ιμπεριαλισμού, κάθε ενέργεια που θα συμβάλει στη διατήρηση της ειρήνης. Θα ασκεί κριτική σε κάθε αρνητική πλευρά της κυβερνητικής πολιτικής και θα αντιτάσσεται σε ό,τι μπλοκάρει την πορεία της χώρας προς τα

χρόνιες επιλογές της Δεξιάς, από μια κυβέρνηση που δεν είναι δική της. (ο Μητσοτάκης σχετικά με το άρθρο 4 είπε ότι «παίρνουμε μαθήματα τόλμης για το μέλλον»). Οταν βλέπουν τις κοινές επιλογές της Δεξιάς και κρμιά φορά και της ακροδεξιάς, να μένουν ανέπαφες, όταν βλέπουν μπροστά σ' αυτές, να εξακολουθεί να κάμπτεται η ανεξαρτησία μας, σα να εξακολουθούμε να είμαστε υποτελείς...

Οι κομμουνιστές υποστηρίζουν κάθε θετικό μέτρο που συμβάλλει στην αλλαγή και αντιτίθενται σ' εκείνα που την φρενάρουν. Ξέρουν καλά ότι τα συμφέροντα των εργαζομένων, είναι στην αντιπέρα όχθη από κείνην που είναι τα συμφέροντα των κύκλων της μονοπωλιακής ολιγαρχίας και των κομμάτων της. Αντίθετα η Δεξιά επαινεί τα μέτρα που φρενάρουν την αλλαγή και πολεμά εκείνα που την προωθούν, χωρίς ν' αποκλείεται και διφορούμενη πολιτική εκ μέρους της, όταν δημαγωγικοί ή αποσταθεροποιητικοί λόγοι το επιβάλλουν. Δεν μπορεί όμως ένα ταξικό κόμμα, να καθορίζει μόνο αρνητικά την πολιτική του, δηλαδή να την εξαρτά κάθε φορά από τη στάση του άλλου άκρου της κοινωνικής αντιπαράθεσης, δηλαδή της Δεξιάς και να επιλέγει για τον εαυτό του την αντίθετη στάση. Αυτό θα παραήταν ουρά απ' την ανάποδη μάλιστα, δηλαδή ουρά, όχι πια των γειτονικών δυνάμεων, αλλά των αντίθετων, σ' όλη τη γραμμή.

Δεν είναι έξω απ' την πάγια πολιτική των κομμουνιστών να υποστηρίζουν τα θετικά και να αντιτάσσονται στα αρνητικά μιας πολιτικής άλλου κόμματος. Ενα απλό ξεφύλλισμα της ιστορίας, το αποδεικνύει. Θα παραθέσουμε ένα μόνο απόσπασμα από την πολιτική απόφαση του 11ου Συνέδριου, που συνήλθε ένα χρόνο και πλέον από την ανάληψη της κυβερνητικής εξουσίας απ' το ΠΑΣΟΚ.

«Το ΚΚΕ δεν πρόκειται να περιορισθεί αποκλειστικά σε

Αν τώρα, στην εφαρμογή αυτής της καθαρής πολιτικής, συμπέσει η κριτική των κομμουνιστών απ' τ' αριστερά με άλλη ανάλογη, αλλ' όχι ισότιμη και ταυτόσημη (κριτική) απ' τα δεξιά, γιατί πρέπει να κατηγορηθούν οι κομμουνιστές, ότι είναι συνοδοιπόροι της Δεξιάς; Οι δυο διαφορετικές κριτικές θα εκτιμηθούν, χωρίς να ερευνηθούν, οι αφετηρίες, τα ελατήρια, οι σκοποί, οι συνέπειές τους; Γιατί οι πρόθυμοι ν' ακούσουν κάθε κατηγορία κατά του ΚΚΕ, δεν εκτιμούν σωστά τη δήλωση στη Βουλή, του αρχηγού του κόμματος της Δεξιάς, ότι θα καταψηφίσει το νόμο (επί τέλους είχε και τη λέξη «κοινωνικοποίηση» στα τρία πρώτα άρθρα του, που του προκαλούσαν αλλεργία) αλλά και θα καλέσει τους εργάτες να μην απεργούν, αλλά να παράγουν. Γιατί δεν πρόσεξαν ότι, εντελώς αντίθετη με τη θέση της Δεξιάς για την «κοινωνικοποίηση» ήταν η θέση του ΚΚΕ; Από τα παραπάνω δεν βγαίνει, μια έμμεση ομολογία της Δεξιάς, ότι αν ξανάρθει στην εξουσία, θα εφαρμόσει το άρθρο αυτό, που ψήφισε μια σοσιαλιστική κυβέρνηση και καταψήφισε εκείνη (Δεξιά); Αμφιβάλλει κανείς γι' αυτό; Το άρθρο δεν αποτελεί αλλαγή, αλλά προς τα δεξιά; Δεν είναι ένα απειλητικό νομικό εμπόδιο στη λαϊκή παρέμβαση στις εξελίξεις; Πόσες φορές δεν είδαμε στο παρελθόν τις κυβερνήσεις της Δεξιάς και της ακροδεξιάς να εφαρμόζουν τους αντιδραστικούς νόμους και τις υπερεθνικές δεσμεύσεις της χώρας μας, επικαλούμενες την πατρότητά τους από άλλους, αριστερότερά τους, χώρους; Κι έπειτα η θέση αυτή της Δεξιάς είναι το ίδιο με την αποχώρηση της ομάδας του ΚΚΕ απ' τη Βουλή, το ίδιο με την έκκληση του κοινοβουλευτικού του εκπροσώπου ν' αποσυρθεί το επίμαχο άρθρο, με τη δήλωση του εκπροσώπου του στον τηλεοπτικό διάλογο, ότι οι εργάτες δεν θα εφαρμόσουν ντε φάκτο το απεργοκτόνο άρθρο;

Μια μοναδική ευκαιρία

Ποιος λοιπόν συνοδοιπόρησε με τη Δεξιά; Το ΚΚΕ ή η κυβέρνηση που έδοσε μια μοναδική ευκαιρία στο αντεργατικό κόμμα του μεγάλου κεφαλαίου και της υποτέλειας να δημαγωγήσει για μια ακόμη φορά στις εργαζόμενες μάζες, ν' αυτοπροβληθεί ως δημοκρατικό και φιλεργατικό; Ποιος έριξε νερό στο μύλο της Δεξιάς, οι εργάτες που διαδήλωναν έξω απ' τη Βουλή την αντίθεσή τους και το κόμμα τους που αποχωρούσε σ' ένδειξη έντονης διαμαρτυρίας, για να μη συμπράξει στην ψήφιση ενός απεργοκτόνου άρθρου ή η ίδια η κυβέρνηση που έκανε τους βουλευτές της Δεξιάς να τρίβουν τα χέρια τους κάτω απ' τα έδρανα, γιατί το άρθρο 4 έστηνε γκιλοτίνα στο πιο ιερό δικαίωμα των εργατών; Και ποιος θα φταίει μεθαύριο με την παράβαση αυτού του νόμου που δεν έκφραζε το περί δικαίου αίσθημα της τάξης που αφορούσε, όταν ψηφίζονταν; Οι παραβάτες ή εκείνοι που τον ψήφισαν;

Στο όνομα ότι κάτι αποδοκιμάζεται από τη Δεξιά, δεν είναι υποχρεωτικό να μην αποδοκιμάζεται και από τους κομμουνιστές. Στο όνομα ότι βάζουν οι νοσταλγοί του παρελθόντος βόμβες, πότε στην Αλεξανδρούπολη και πότε αλλού, δεν πρέπει να πάψουν οι κομμουνιστές ν' αγωνίζονται τον αγώνα τον τίμιο για το μεροκάματο, τη δημοκρατία, την ειρήνη, εναντίον της δεξιάς εκτροπής της κυβέρνησης ή άλλων κύκλων, γιατί τότε ακριβώς, είναι που ανοίγεται ο δρόμος της ανωμαλίας.

Ούτε άκριτη λοιπόν επιδοκιμασία, ούτε ανέλεγκτη αποδοκιμασία. Αυτή είναι η πολιτική των κομμουνιστών, ανεξάρτητα από το αν, με διαφορετική αφετηρία και κριτήρια, η πολιτική αυτή συμπίπτει επί μέρους, πότε-πότε, με την πολιτική άλλου ή άλλων κομμάτων.

ΓΙΑΝΝΗΣ ΧΑΡΑΤΣΙΔΗΣ